

[Tinning]

dag, er præcis det samme som sidst, og jeg gider ærlig talt ikke sige, hvad jeg sagde sidst.

Konklusionen på dette er desværre rørende enkel. Sagen er, at hvem som helst er indstillet på at støtte og forsvare det eksperimenterende teater, hvem som helst er indstillet på at støtte og forsvare teatret som provokation, teatret som udfordring til vore kulturelle traditioner, teatret som udfordring til vores vanetænkning – bare ikke når det kommer til stykket.

Der er selvfølgelig ikke noget underligt i, at socialdemokraterne i København ikke støtter den slags, for det ville være stik imod deres måde at tænke og praktisere politik på i øvrigt; der er heller ikke noget underligt i, at de konservative ikke er med, og der er jo heller ikke noget underligt i, at hr. Bernhard Baunsgaard falder fra, når det kommer til stykket.

Hr. Bernhard Baunsgaard synger smukke ord og pæne sange, men det, dette handler om i al sin uhyggelige enkelhed, er: vil hr. Bernhard Baunsgaard, mens teaterlovsrevisionsudvalget arbejder færdigt, give den klat-skillig herindefra, som er nødvendig for at bevare Fiolteatret, eller vil hr. Bernhard Baunsgaard ikke?

Diskussionen om, hvorvidt Det kgl. Teater skal ligge i København eller i Århus, eller hvilket amt der er rigest, eller hvad man kan gøre, hvis ikke man kommer igennem her, og frem og tilbage og op og ned, er ikke andet end de sædvanlige afledningsmanøvrer; det, der er den egentlige diskussion, er: vil man være med til at bevare muligheden for, at Fiolteatret som eksperimenterende teater kan eksistere det næste par år eller tre?

Og som i så meget andet inden for politik, er det ikke de mange kønne ord fra hr. Bernhard Baunsgaard, vi kan lære så forfærdelig meget af. Det, man kan lære noget af, er at studere hr. Bernhard Baunsgaards og det radikale venstres praksis, ikke mindst når det bliver deres praksis, som er med til at bestemme, at Fiolteatret ikke får lov at overleve, og så kan hr. Bernhard Baunsgaard skrive flere artikler om det eksperimenterende teaters nødvendighed som udfordring til vores vanetænkning og kulturelle tradition.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Der er selvfølgelig ikke meget logik i det sidste indlæg, men derfor skal jeg alligevel understrege, at man ønskede for mindre end et år siden, at det skulle være en lokal afgørelse, hvilke teatre der skulle indgå i en landsdelsscene.

I dag siger man: hvis man udskyder et teater i en landsdelsscene og vi i øvrigt kan lide teatret, så griber vi ind og støtter det, sådan at det bliver ved med at være medlem. Man kan ikke vedtage, at man skal decentralisere, og første gang der så kommer et resultat af decentraliseringen, som man ikke kan lide, sige: så centraliserer vi igen.

Må jeg derefter gøre opmærksom på, at disse tal har dog vist aldrig været fremme før: at hovedstadsområdet har over 10.000 pladser, den landsdelsscene, som har de næstfleste pladser, har godt 1.600, Fyn følger efter med godt 900 og Nordjylland med omkring 700 pladser pr. aften. Og så forlanger man fra socialdemokratiets, fra SFs og nu fra VS' side, at vi skal give flere statspenge til det område, der er det rigeste i landet, men som ikke selv vil ofre, til trods for at det i forvejen har 83 pct. af statsbevillingerne. Jeg forstår ikke, at man vil være et sådant forslag bekendt.

(Kort bemærkning).

Ingerlise Koefoed (SF):

Og jeg forstår ikke, at hr. Bernhard Baunsgaard vil blive ved med at stå heroppe og spille den samme grammofonplade, som han nu har spillet i månedsvis.

Lad mig så spørge ligeud: vil hr. Bernhard Baunsgaard være med til at støtte Fiolteatret, om ikke på denne måde så på en anden, men ikke en, der går gennem teaterrådet, så hr. Bernhard Baunsgaard bagefter kan bruge det som undskyldning for, at Fiolteatret ikke fik noget?

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg håber ikke, der er andre medlemmer af dette ting, der er så tungnemme som fru Ingerlise Koefoed.

Jeg ønsker ikke at gribe ind i den ordning, som blev vedtaget for mindre end et år siden i denne sal. Bare fordi der kommer en be-